

Vedno več ljudi prihaja po hodnikih, kajti bliža se čas službe božje. V ozkem, stranskem hodniku je velik prostor, kamor se vse steka. Pri vходу stojé štirje korenjaki in vsakega pogledajo natančno, da bi se morda ne prikradel kak hudobnež v njihovo svetišče in ga onečastil. Eden izmed teh mož je videti posebno junaški. Večji je od vseh drugih, obraz pa mu obroblja dolga, črna brada. Po licih je ves razrežan in videti je jezne in hudobne narave. Toda v tem temnem obličju sije dvoje jasnih zvezd; dvoje milih, vdanih oči, ki se vedno ozirajo tja gor proti oltarju, kjer biva Odrešenik človeštva. Mož, stoječ pri vratih, je bil nekaj rimski vojak, ki se je odlikoval v mnogih bojih s svojim junaštvom. Doletela ga je sreča, da je zapustil poganske bogove in je postal goreč kristjan. A je imel še vedno v sebi dokaj vojaške krvi, da bi bil šel za vsakega kristjana posebej v boj, kaj šele, da bi se kdo predrznil vdreti v kapelico in morda onečastiti sveti prostor. Zato so ga tudi postavili za stražnika vrat, in tega je bil posebno vesel.

Služba božja se prične. Kakor tiho šepetanje pomladnega vetra se čujejo te mile prošnje in molitve vernega ljudstva. Nekaj časa molijo, potem se ogласi petje . . .

Jutro je. Verniki se vračajo iz katakomb. Že miglja na nebu zgodnja danica, kakor bi jih pozdravljala na njihovi poti proti dvmu. In vsakemu potniku se bere na obrazu veselje, ker je spet eno noč daroval Kristus.

Po mestu pa divjajo pijane tolpe poganov, ki so se naslajale celo noč ob bolečinah trpinčenih kristjanov. Na njihovih obrazih ni videti veselja. Strast je začrtala vanje svoje temne poteze in v očeh jim je zagorel ogenj sovraštva do ljudi, ki z veseljem prenašajo muke in zasramujejo njihove bogove . . .

* * *

Minila so stoletja. Prazni in razdrti stoje templji poganskih bogov; le tupatam dobe še kako podoba boga, ki so ga častili brezumniki nekaj. Neso ga v muzej, da ga ljudje ogledujejo in se mu smejejo . . .

Iz podzemeljskih katakomb pa je pognalo seme, ki se je razrastlo v velikansko drevo, ki ne bo usahnilo do konca zemeljskih dni.

Saturnin.

Oj v poljani . . .

Oj v poljani, oj v poljani
rože jemljejo slovo,
slana vela lica mi je,
vene stêbelc sto in sto.

Oj iz dalje, oj iz dalje
že prihaja snežec bel,
gore skalne že zapal je,
kmalu v dolu bo zavel.

Kmalu bode snežec beli
nam poljano širno kril . . .
Ah, kdo pač ob teh prizorih
ne bi tožnih misli bil.

Sokolov.

